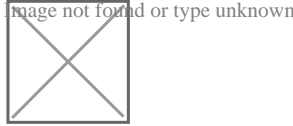

Μοναχός Γεώργιος Αγιοπαυλίτης (1910 - 23 Ιουλίου 1998)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο μοναχός Γεώργιος Αγιοπαυλίτης στην κουζίνα της μονής

Ο μοναχός Γεώργιος Αγιοπαυλίτης στην κουζίνα της μονής

Ήταν από το χωριό Χαυδάτα της Κεφαλλονιάς ο κατά κόσμον Γεράσιμος Παναγή Μοσχονάς. Το 1926 ήλθε στη μονή του Αγίου Παύλου, όπου υπήρχαν αρκετοί συμπατριώτες του, για να συναντήσει ένα θείο του, που μόναζε εκεί και που είχε σταθεί ευεργέτης του, όταν μικρός ορφάνεψε με τα πέντε αδέρφια του. Επρόκειτο περί του εναρέτου μονάχου Κωνσταντίου († 1973). Η τάξη της μονής και η αρετή των πατέρων τον έκαναν να παραμείνει σε αυτή και να έγγραφε! δόκιμος το 1936. Εκάρην μοναχός το 1937.

Συνεδέθη πνευματικά με τον μακαριστό ηγούμενο της μονής Γρηγορίου Αθανάσιο († 1953), και τις συμβουλές του περί ξενιτειάς, ακτημοσύνης και εγκρατείας διατήρησε ισόβια. Δεν είχε καμία αλληλογραφία και ούτε την παραμικρή περιουσία. Ύπήρξε διακονητής, παντού και πάντοτε, φίλεργος και φιλότιμος.

Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής φυγάδευσε αρκετούς καταδιωκόμενους και τους έσωσε. Για τη δράση του αυτή είχε την ευλογία του ηγουμένου του, συνελήφθη όμως από τις γερμανικές αρχές και οδηγήθηκε για να δικαστεί στο στρατοδικείο της Θεσσαλονίκης. Απολογούμενος κι ερωτώμενος είπε ότι ό,τι έκανε το έκανε κατά τον ευαγγελικό λόγο περί υπερασπίσεως των αδικουμένων και όχι των αδικούντων. Καταδικάσθηκε σε θάνατο. Αναμένοντας την εκτέλεση στις φυλακές είδε τους προστάτες άγιους της μονής Γεώργιο και Παύλο και συνομίλησε μαζί τους. Μάλιστα τη συνομιλία άκουσαν και οι συγκρατούμενοί του, τη θεώρησαν όμως παραλήρημα του πυρετού του. Οι άγιοι τον καθησύχασαν, τον παρηγόρησαν και του είπαν ότι θα ελευθερωθεί. Πράγματι, μετά τριήμερο πήδηξε μεσημέρι από τον τρίτο όροφο του κτιρίου που φυλαγόταν και με τα πόδια έφθασε στο Άγιον Όρος με τη βοήθεια των αγίων. Επειδή ήταν καταζητούμενος, αναγκάσθηκε να κρυφτεί. Επί δύο σχεδόν έτη παρέμεινε κρυμμένος σ' ένα άγνωστο

σπήλαιο πλησίον της μονής, τρεφόμενος με τα άγια μυστήρια και με υλική τροφή κρυφά μόνο από τον ηγούμενο. Κατόπιν έλεγε πως παρά τον φόβο και τον κόπο πέρασε με μεγάλη χαρά ψυχής όλο αυτό το διάστημα, προφανώς με τη συμπαράσταση των αγίων Γεωργίου και Παύλου του Ξηροποταμηνού.

Όσοι είχαν ευεργετηθεί από αυτόν θέλησαν να τον ανταμείψουν με πλούσια δώρα για τη σωτηρία τους, μα δεν θέλησε να τα παραλάβει ποτέ, λέγοντας πως απλά έκανε το καθήκον του και αυτό που του έλεγε η συνείδησή του. Ήταν ένας τίμιος άνθρωπος. Σεμνός, ήσυχος, φιλακόλουθος, ολιγόλογος, σοβαρός. Τον θυμάμαι με την υπέροχη απλότητά του, την ειλικρίνεια και την καλογερική του στάση. Δεν έλεγε πολλά, αλλά τα λίγα ήταν αρκετά. Τη ζωή του διήλθε στην αφάνεια του ευλογημένου κοινοβίου. Εργαζόταν μυστικά τις ένθεες αρετές και βίαζε τον εαυτό του καθημερινά στα πάντα.

Ο νυν μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος γράφει περί αυτού: «Άσκηση των τελευταίων του ετών αποτελούσε ο ασυμβίβαστος αγώνας του για αδιάλειπτη προσευχή, η επιμονή στην ορθοστασία στις μακροσκελέστατες ακολουθίες, παρά το βάρος της ηλικίας και τους αφόρητους πόνους της μέσης του, και η πλήρης αλουσία και υπομονή της βρομιάς και ατημελησίας. Το κελλί του μύριζε από την εγκατάλειψη όσο περίπου και το σώμα του. Το καταλάβαινες, ακόμη κι αν ήσουν συναχωμένος! Παρέα του οι λιγοστές εικόνες του, το τριμμένο κομποσχοίνι του και φυσικά μια τεράστια ποικιλία ζυωφίων και ζωντανών που εύρισκαν μαζί με φιλόξενο καταφύγιο αρκετή τροφή στο κελλάκι του... Συνέπεια, υπομονή και εγκαρτέρηση αξιοθαύμαστη... Τέτοια μαργαριτάρια έκρυβε το θησαυροφυλάκιο του Αγίου Παύλου. Τέτοιοι θησαυροί αποτελούν την ανεκτίμητη έμψυχη περιουσία της κρύπτης του Αγίου Όρους».

Μετά τον Εσπερινό της 23.7.1998 απεσύρθη στο κελλί του και διάβαζε το Απόδειπνο. Τον επισκέφθηκε ένας μοναχός προσφέροντάς του ένα γλύκισμα. Δεν το δέχθηκε. Μετά το Απόδειπνο δεν έπινε ούτε νερό, τηρώντας πάντα το αυστηρό τυπικό του. Ο μοναχός Νικόδημος Αγιοπαυλίτης γράφει περί αυτού: «Μετά από ολίγην ώραν καθήμενος εις το κάθισμα, όπου ατέλειωτες ώρες προσήυχετο, παρέδωσε την μακαρίαν ψυχήν του εις χείρας του Ζωοδότου Σωτήρος Χριστού. Ας είναι η μνήμη αυτού αιωνία».

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου. Νικοδήμου Αγιοπαυλίτου μοναχού. Γέρων Γεώργιος Αγιοπαυλίτης, Πρωτάτον 72/1998, σσ. 108-110. Νικολάου ιερομ..

Άγιον Όρος, το υψηλότερο σημείο της γης. Αθήνα 2000. σσ. 88-91.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ΄ - 1956-1983*, σελ. 1453-1455, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.